

Le eno je potrebno

Na Božji dlani

Ne bodite v skrbeh in ne povprašujte: »Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali s čim se bomo oblekli. Saj vaš nebeški Oče ve, da vsega tega potrebujete. Išcite najprej Božjega kraljestva in njegove pravice in vse to vam bo navrženo.« Mt 6, 31-33

Za zdravo življenje je treba zdravo živčevje. Ker danes celo mnogo idealnih ljudi trpi zaradi pobitosti, živčne prenapetosti, brezvoljnosti in podobnih motenj, je gotovo potrebno iskati pomoč tudi z medicinskega področja, da se notranje uravnesimo in ustvarimo naravno podlago za nadnaravni mir. Stari rek pravi: Gratia supponit naturam – milost predpostavlja naravo. Na pokvarjenem klavirju ni mogoče lepo igrati Mozartove sonate.

A reven človek ima za svoje duševno in živčno zdravje zdravilo, ki presega vse druge: zaupanje v Božjo Previdnost. To je opora tudi najbolj zdravim ljudem, ki prav tako neštetokrat nosijo v sebi strah. Mnoge muči strah zaradi preteklosti, nikdar poravnane, nikdar predelane. Strah je tudi zaradi bodočnosti, ki je vsa zakrita. Vendar je mnoge strah živeti tudi ta trenutek.

Kristus je tolikokrat v eni ali drugi obliki povedal: »Vse skrbi preložite name.« Če nam kdo reče: »To skrb preloži name,« nam odleže in mu jo radi izročimo. Ko pa Kristus prosi, naj nanj preložimo skrb za preteklost in bodočnost, omahujemo, ker ne zaupamo scela. Pa vendarle živimo na Božji dlani. Niti las nam ne pade z glave brez Očetove volje, je slikovito povedal Kristus. In mi se še ubadamo zaradi preteklosti, ki jo vso lahko zagrebemo v Božje usmiljenje, in zaradi bodočnosti, ko niti ne vemo, če bomo jutri sploh še živeli. Mir svetnikov je razumljiv ne zaradi njihovih jeklenih živcev, ampak zaradi neomajnega zaupanja v Božjo Previdnost. Naj bomo potrebni ali nepotrebni zdravniške pomoči, zaradi svojega miru smo potrebni sebe vsega postaviti na Božjo dlan.

N.N.

MOLITEV TEDNA

K materi Tereziji

Blažena Terezija iz Kalkute,
dovolila si, da je žejna ljubezen Jezusa na križu
postala živi ogenj v tebi
in tako si postala
odsev njegove ljubezni
vsem ljudem.
Nauči me, da bom
tudi jaz dovolil Jezusu,
naj popolnoma
prepoji in prevzame
vse moje bitje,
da bo tudi moje življenje
izžarevalo njegovo luč
in ljubezen drugim. Amen.

Devetdnevica k bl. Tereziji iz Kalkute

BLAŽENA MATI TERZIJA, REDOVNICA

Goduje 5. septembra

Mati Terezija je bila rojena albanskim staršem v Skopju leta 1910. V času gimnazijskega študija je v sebi začutila misijonski poklic, vstopila v družbo loretskih sester in še zelo mlada (18 let) odšla v Indijo. Po Božjem navdihu in z dovoljenjem predstojnikov je pri 36 letih začela drugačno delo – postala je apostol najbolj ubogih med ubogimi v Kalkuti. Oblekla je indijski sari, ki je postal tudi redovna obleka sester misijonark ljubezni, ki jih je ustanovila. Njene ustanove so se razširile po vsem svetu. Prejela je celo Nobelovo nagrado za mir, vendar je vse življenje ostala preprosta mati zavrženih in ubogih. Umrla je leta 1997.

ČE NE MOREŠ NAHRANITI STO LUDI,
NAHRANI SAMO ENEGA.
(MATI TEREZA)

Zapisala Marica

Tobak je Bog ustvaril
samo za moški stan,
tud' ženske ga kadijo,
katerih ni nič sram.

Eno fajfo si nabaše
in vse ga pokadi
in tam v kotu p'jana
tri šprahe govori.

Obljubo sem storila,
kadila več ne bom,
škatico kupila
pa šnofala ga bom.

Avtor neznan

DOPUST

Puščam za sabo svoje utrujene poti
in se odpravljam v počitek.
Pustila bom jutranjo budilko
in dovolila, da me zbudijo ptice.
Pustila bom ročno uro
in zadihala svoj čas v svobodo
ter pustila telesu, da me pokliče na hranjenje
in v spanje zvečer.
Pustila bom mobilni telefon
in v mislih obiskala mojemu srcu drage.
Pustila bom televizijo in računalnik
in se zazrla v oči mojemu ljubemu
ter pustila, da me otroka pokličeta v igro in smeh.
In ob večerih ne bom načrtovala naslednjega dne!
Sedla bom v mehko dišeče trave,
opazovala, kako gre sonce spat,
poslušala črčke
in pustila, da me veter boža po licu.
Zaprla bom oči in čutila svoje vdihe.
Z nasmehom na obrazu bom spoznala,
da sem objeta od Božje bližine
in mu izročila vse svoje ljubezni.

(Julij 2013)

Tadeja

OGNJIČ

Ker v Logatcu že šest let uspešno deluje Društvo za zdravilne rastline *Ognjič Logatec*, je prav, da damo prvo mesto opisovanju zdravilnih rastlin prav ognjiču. Ognjič je postal zelo cenjen, ker je dobro nadomestil arniko, ki je tudi vsem znana zdravilna rastlina. Ognjič po zdravilnih učinkovinah čisto nič ne zaostaja

za arniko, pa še doma na vrtu ga lahko gojimo. Hkrati skrbi tudi za zdravje rastlin na našem vrtu.

Ognjič je lepa rumena ali oranžna cvetlica in prav v cvetu se nahajajo zdravilne učinkovine. Nekateri trdijo, da jih ima več oranžen cvet, zato nabiramo predvsem oranžne cvetove.

Cvetove sušimo, namakamo v hladno stiskana olja in v alkohol (po domače *šnopc*).

Važno je, da nabiramo cvetove dva dni po dežju in okrog poldneva. Takrat je v cvetu največ zdravilnega in največ eteričnih olj.

Cvetove posušimo v senci in jih shranimo v steklen kozarec. Tako imamo pripravljen čaj za različne mešanice. Jaz dodajam ognjič vsem čajem, saj tako čaj naredim lepši na pogled.

Ognjič pomaga pri vsem, saj čisti kri, pospešuje krvni obtok, celi in spodbuja rast tkiva.

Ker ognjič celi, pijemo čaj tudi pri želodčnih in črevesnih boleznih.

Čaj skuhamo tako, da 2 čajni žlički suhih ali svežih cvetov poparimo z 2 dl vode in počakamo 5 minut in zdravilni čaj je pripravljen. Pijemo večkrat na dan.

Ognjič je moja zelo uporabna zdravilna rastlina.

Namočeno v »šnopc« uporabljam za razkužilo ran, prask in pikov. Namočenega v olivno olje pa uporabljam za kuhanje mazila in naravnega mila. Mazilo uporabljam tudi za obraz, krem pa ne kupujem več.

Ognjičevo milo uporabljam tudi za pranje las.

In za konec. Šopek v kuhinji je tudi iz ognjičevih cvetov – kar žari od lepote.

Metka Rupnik

Srečanje s svojci

V soboto, 17. avgusta, je bilo v našem Domu še posebno veselo. Organizirali smo tradicionalno srečanje s svojci. V kapeli Doma se je ob 10. uri začelo predavanje profesorja, dr. Jožeta Ramovša, antropologa in socialnega delavca, ki deluje na inštitutu Antona Trstenjaka, ukvarja pa se tudi z medgeneracijskim sožitjem. Predavanje je bilo po besedah prisotnih stanovalcev čudovito. Po predavanju je sledilo druženje in pogostitev pred glavnim vhodom. Prizorišče je okrasila naša delavka Tina s čudovito pripravljenimi mizami in s svojimi izvirnimi namiznimi dekoracijami. Še posebno me je prevzel kotiček pred vhodnimi vrati, ki je ponazarjal prihajajočo jesen. Jesen kot letni čas in kot prihajajočo jesen življenja naših stanovalcev.

Kuhinja je pripravila izvrstno kosilo, spretno delavke pa so poskrbele za dobro postrežbo. Za popoldansko sladico po kosilu pa smo poskrbele zaposlene delavke. Celotno dogajanje sta vodili socialna delavka Mateja in glavna sestra Leonida. Ansambel Deteljica z Vrhnike pa je s svojimi vižami popestril vroč poletni dan. Posebna zahvala pa velja kmetiji Fečur, ki je pripravila degustacijo svojih domačih mlečnih izdelkov, in podjetju Žito, ki je podarilo kruh. Podjetje Modni dežnik d.o.o pa je posodilo vrtno senčnike, da so se stanovalci lahko skrili pred vročim soncem. Na tem srečanju so se mi najbolj vtisnili v spomin nekateri stanovalci, ki so na nek način izstopali. Gospod Marko Udovič, ki je praznoval 80. letnico, Ivanka Suhadolc je blestela kot izjemno neutrudna plesalka, Marija Dragman kot krasna recitatorka, Tone Trojar kot izvrsten pevec, Metoda Čeh se je izkazala kot družabna in komunikativna stanovalka. Gospa Terezija Kermavnar pa je v naš Dom prišla zadnja in je bilo to srečanje in druženje z našimi stanovalci zanjo velika življenjska sprememba.

Izrekla bi Hvala vsem stanovalcem in vsem svojcem, ki ste se srečanja udeležili. Menim, da si besedo Hvala zaslužijo tudi zaposlene delavke v zdravstveni negi, ki so kakorkoli pomagale, da je bilo naše srečanje prijetno. Izkazovale so skrb in pozornost vsem, ki nimajo svojih in so bili sami.

Terezija

Sončnega torkovega popoldneva smo se s sodelavkami odpravili v Krakov na Poljsko. Na pot smo se odpeljali z vlakom iz Logatca, nato preko Ljubljane do Dunaja. Na Dunaju smo zvečer prestopili na spalni vlak, kjer so nas čakali ne preveč udobni ležalniki. Po dolgi in neprespani noči smo malce pred sedmo zjutraj prispeli v Krakov.

Poiskali smo tramvaj in se z njim odpeljali do penziona, kjer smo imeli rezervirano prenočišče. Ko smo se najedli in malce oddahnili, smo se odpravili do samostana Božjega Usmiljenja, kjer nam je ena od sester povedala nekaj o zgodovini samostana ter o sestri Favstini, poslanki Božjega Usmiljenja, ki jo je Janez Pavel II. razglasil za svetnico. Po kosilu in kratkem počitku smo se popoldne s tramvajem peljali v center Krakova. Včasih je bilo to glavno mesto Poljske, zdaj je po velikosti takoj za glavnim mestom Varšava; v njem živi okrog milijon prebivalcev. Odšli smo do grada Wawel, kjer smo si ogledali katedralo z grobnicami pomembnih poljskih kraljev, tudi kraljice Ane Celjske, ki se je poročila s poljskim kraljem. Z gradu je lep pogled na reko Vislo. Odpravili smo se do osrednjega trga, kjer stoji mogočna cerkev Sv. Marije. Njena posebnost sta dva različno visoka stolpa. Vsak dan ob 12. uri se iz stolpa oglasi trobenta. Zraven trga je pokrita tržnica, kjer je bogata ponudba najrazličnejših spominkov, izdelkov iz jantarja.

Naslednji dan nas je v penzionu pričakal g. Rafael. Z njim smo se odpravili v Čenstohovo, romarsko središče Poljske. V baziliki je znamenita Črna Marija, ki je lani prišla tudi v Logatec. Z vodičko smo si ogledali različne kapele, zakladnice, orožarne, stolp in dan je kar prehitro minil.

Tretji dan našega izleta smo se odpeljali do rudnika soli Wieliczka. Najprej smo prehodili 64 m višinske razlike po stopnicah, da se nam je kar precej vrtelo v glavi. Vsako leto obišče rudnik preko milijon turistov. V rudniku so nekoč imeli konje, ki so baje še dlje časa živeli kot tisti zunaj. Ogledali smo si različne dvorane, kapelice; 100 m pod zemljo je ogromna dvorana, ki je pravzaprav cerkev z bogatimi lestenci iz soli. Prehodili smo kar 4,5 km po rovih rudnika in se utrujeni vrnili v avtobus. Pot smo nadaljevali do Auschwitza, največjega

koncentracijskega taborišča na Poljskem, kjer je umrlo preko 3 milijone ljudi. Sama v muzej nisem šla, že okolica okrog taborišča pa je prav turobna.

Zadnji dan smo še enkrat odšli v center Krakova, kjer smo pogledali še nekatere prečudovite cerkve; pot nas je vodila tudi do židovske četrti, kjer je stara sinagoga. Naleteli smo na dobro restavracijo in uživali ob dobrem kosilu. Malce smo se še sprehodili po mestu in se pozno zvečer odpravili s krakovske železniške postaje proti domu.

Domov smo prišli polni lepih vtisov iz Poljske in polni načrtov za naslednje izlete, ki nas še čakajo.

M.

Moj prvi sprehod s stanovalci in prostovoljci

V Domu delam že dobri dve leti. V poletnih mesecih sem le kot tiha opazovalka gledala, kako ob ponedeljkih stanovalci odhajajo na sprehode po bližnji okolici. Vedno sem si tiho želela, da bi bila tudi sama nekega dne prisotna. Ta želja je bila v meni zaradi čiste ženske radovednosti. Le kaj delajo tam

zunaj? Kako se počutijo? Kdo so njihovi gostitelji? Zakaj je to potrebno? In v ponedeljek, 19. Avgusta, je prišel moj dan. Bila sem povabljena, da peljem na sprehod mojo soimenjakinjo Terezijo Kermavnar. Obe sva bili novinki na sprehodu. Gospa je pred kratkim prišla v naš Dom, jaz pa sem bila novopečeni voznik vozička. Nobena od naju ni vedela, kaj naj pričakujeva. Obe sva navdušeno čakali na znak naše socialne delavke Mateje. Ko sva se podali na pot po Logatcu je bil fantastičen občutek. Bil je lep poletni dan, kolona stanovalcev se je peljala s pomočjo dobrih prostovoljcev drug za drugim. Bila sem med zadnjimi in pogled na dolgo »kačo« (kolono) je bil fantastičen. Z mojo oskrbovanko sva celo pot klepetali. Ogledovali in komentirali sva okolico, po kateri smo hodili. Od hiš, balkonskih rož, urejenih vrtičkov, njiv. Gospa je prepoznala tudi naključno sprehajalko. Malo smo poklepetale in nadaljevale pot proti gospodu Tonetu, ki je bil tokratni gostitelj. Ko smo prihajali, nas je gospod že pričakoval in toplo sprejel. Pripravil je osvežilno pijačo, toplo kavico in piškotke. Ko smo se okrepčali, smo malo poklepetali, zapeli nekaj ljudskih pesmi in se nato vrnili domov.

Prijetna izkušnja. Doumela sem, kako zelo so potrebni sprehodi za nas, za naše stanovalce in za okolico. Ko se je četica pomikala proti cilju,

sem opazovala mimoidoče, goste v lokalih, kolesarje, voznike avtomobilov, mlade mamice z vozički ... Smo del skupnosti, ki ji pripadamo. Smo nek del medgeneracijskega sistema, nekega kroga življenja. In ta krog se začne z rojstvom novorojenčka, nadaljuje z otroštvom, mladostnim obdobjem, nadaljuje se z obdobjem zrelosti, ustvarjanja in končuje z jesenjo življenja. Drug drugemu smo v opomin, da življenje teče prehitro. Še včeraj sem bila sama otrok, danes sem že babica, jutri je pred menoj moja jesen življenja. Upam le, da jo bom dočakala. Naši stanovalci so jo.

Terezija

Poletje na kmetiji

Večina ljudi se vsako leto poigrava z načrtovanjem počitnic. Tudi domski delavci nismo izjema. Za glavnino zaposlenih v domu se je čas dopustov že zaključil. Nekateri so ga preživeli na morju, v toplicah, hribih, jezerih, rekah. Nekateri so odšli k sorodnikom, drugi so obiskali daljne kraje, dežele. Peščica pa je ostala doma. Ko boste razmišljali, kje preživeti počitnice, ne pozabite naslednje leto na naše podeželje, na naše kmetije. Zelo malo je kmetij, ki si privoščijo morsko obarvane počitnice. Nekje je problem denar, nekje premalo delovne sile na kmetiji. Ampak tudi na deželi, v naravi, je lahko lepo. Zato vas povabim, da vsaj kdaj naredite spremembo in pojdite daleč stran od hrupa, množic in vsakdanjega življenja. Pojdite na delavne, aktivne počitnice na slovensko podeželje. Veliko je kvalitetnih turističnih kmetij, ki ponujajo izjemne storitve. Vaše družine popeljejo v čas naših očetov, dedkov, babic. V čas brez tehnologije, v čas krušnih peči, sveč, tople domačnosti.

stari hlev mojlih staršev

Odraščala sem na kmetiji in moji predniki so se preživljali s kmetijstvom. Kot otrok sem se včasih spraševala, kako so sploh živeli. Kakšna so bila njihova poletja. Oče nam je pripovedoval, da je bilo drugače. Dopusta niso poznali. Spoštovali so nedelje in praznike, stare običaje, tradicijo. To je bilo njihovo edino razvedrilo, prosti čas. In ta čas so preživeli v sožitju in spoštovanju narave. Tekali so po *razgretih* skalah, travnikih, se skrivali in raziskovali vaška obrobja. Drugače pa je

bilo nekako vse prepleteno z delom. Preživljali so se s tistim, kar so pridelali na kmetiji. Česar niso porabili zase, so prodali. Za denar, ki so ga zaslužili, so si kupili tisto, česar na kmetiji sami niso pridelali. Delo pa je bilo predvsem ročno, zato so bile kmetije veliko manjše od današnjih. Zelo pomembni v tistem času so bili konji zaradi svoje vzdržljivosti in moči. Uporabljali so jih za oranje, sejanje, kopanje pridelkov, vleko lesa iz gozda in seveda tudi za tedenski obisk tržnice. Ker so bili konji velikokrat predragi, so jih nadomestili s kravami in voli. Posledično je bilo v tem času zelo pomembno in iskano delo kovača. Ta je podkoval konja, izdelal plug in preostalo orodje. V tem času so bile pogosto majhne kmetije namenjene za proizvodnjo mleka. Ker so bile higienske zahteve precej manj stroge, je bilo pridobivanje dokaj nezahtevno. S prodajo mleka in mlečnih izdelkov je bilo mogoče živeti. Na njivah so najpogosteje sejali koruzo, oves in travo, po dvoriščih so se sprehajale kokoši, race in gosi, v hlevu so kraljevali prašiči pa tudi kakšna krava, ovca in koza se je našla. Po letu 1900 se je začelo kmetijstvo spreminjati. Pojavljali so se vedno novi in novi stroji, ki so olajšali delo. Kmetije so postajale vse večje, sčasoma jih je bilo vedno manj. Ljudje so se namreč po boljši zaslužek množično odpravljali v mesta, kjer so kot gobe po dežju rastle tovarne. Z boljšim zaslužkom je prišel za nekatere tudi boljši dopust. Nekateri pa so ostali na domačijah in obdelovali zemljo še naprej. Njihov dopust, njihova poletja se niso toliko spremenila, kot so se spremenila ljudem v mestih. In tako kot so včasih tovarne rasle, sedaj ugašajo, propadajo. In spet prihaja čas, ko se mladi iz mest vračajo na podeželje, na zapuščene, propadajoče kmetije, domove.

Sama sem imela čudovito, a delovno otroštvo. S starejšim bratom in dvema mlajšima sestrama smo pomagali staršem na kmetiji. Vsak je bil zadolžen za določene opravke. Z delom smo začeli zgodaj zjutraj, končali pa pred mrakom. Med delom smo si včasih zaslužili kakšne nagradne proste urice. Na morje nismo hodili. Moj oče je izreden človek, garač, a po srcu topel, vesel. Vedno nam je pripovedoval kakšne zgodbe, pripravljaj kakšna skromna presenečenja, peljal nas je v kotičke, ker je imel kot otrok skrivališča, svoje velike robinzonske skrivnosti. Bil je pravi motivator za nagajive in počitnic željne otroke. Iz potoka nam je naredil bazen. V njem smo z rokami lovili ribe. Igrali smo se s potočnimi raki. Naredil nam je ptičje strašilo, da smo plašili ptice, ki so odnašale pridelke. Imeli smo hiše na drevesih. Eno v gozdu, ena je kraljevala v sadovnjaku, največja in najlepša pa je bila sredi dvorišča na ogromnem,

več sto let starem orehu. Iz naših počitnic je oče vedno naredil adrenalinsko pustolovščino, mami pa je bila izjemna kuharica. Poskrbela je, da smo vedno jedli le doma pripravljeno hrano. Še vedno speče najboljši kruh v kmečki peči in njena juha je najboljša na svetu.

Ker sem sama odraščala v zelo skromnem, a izredno toplem, veselem domu, se nikoli nisem obremenjevala, ker svojim otrokom nisem mogla nuditi takih počitnic, kot jih imajo njihovi vrstniki. Držim se očetovega načela. »Ni vse zlato, kar se sveti.« In tudi letos smo se imeli lepo. Otroke sem večkrat peljala domov k mojim staršem. Oče je postal ponosni lastnik manjšega ribnika. Naredil ga je sam. Ob njem je postavil leseno kolibo, gugalnico velikanko in nekakšen kamin iz starih skal. Vsak večer, ko opravita z delom v hlevu, z mamo posedata ob njem in hranita ribice, v kaminu pa pečeta domač krompir. Njuni vnuki in pravnuki pa čofotajo in norijo ob vodi in poslušajo zgodbe, ki jih z vso gorečnostjo pripoveduje oče. To so zgodbe življenja, zgodbe njegovih prednikov, mojih korenin in korenin mojih otrok.

Vsi otroci se radi vračajo na Gorenjsko, v moj rojstni dom, kjer so kot otroci preživljali počitnice, ko so mojim staršem pomagali pobirati krompir. Ostali so jim lepi spomini. In v mozaik spominov bomo dodali še letošnje poletje. Otroci so od soseda dobili dva stara Tomosova motorja. Cele počitnice so ju barvali, popravljali, iskali rezervne dele. In sledil je rezultat vztrajnega dela. Z motorjem so se noro zabavali po zapuščenih poteh in travnikih na barjanskem mahu. Še sama sem se preizkusila v tekmovanju. A sem izgubila boj proti razigranim otrokom. Sem jih pa kot dobra mama celo poletje razvajale z domačim sladoledom in domačimi sadnimi koktejli. To poletje smo naredili tudi nekakšen starinski atelje za našo umetniško hčerko Ano, sin Martin pa je postal ponosni lastnik svojega telička, ki mu je pomagal pri rojstvu. Postal je novopečeni porodničar. Celotne počitnice pa nam je popestrila še vnučka Zala, ki je pravi sonček. Je že pokazala, da bo rada hodila k dedku in babici na kmečke počitnice. Že izbiram drevo, ki bo primerno za adrenalinsko čarobno hišico na drevesu. In tako gre naša družinska tradicija poletnih počitnic na kmetiji naprej. Komaj se je končalo to poletje, že se veselim novega. Vem da bo prineslo nove zgodbe, nova doživetja, razočaranja, izzive, spomine in tiho upam tudi nove vnuke.

Terezija

AKTIVNOSTI V SEPTEMBRU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v delovni terapiji
  - ❖ EMAVS: torek ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
  - ❖ MARIJA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
  - ❖ MARTA: torek ob 15. uri v II. nadstropju Doma Marije
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije
TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v kapeli Doma;
ČETRTEK ob 9. uri: ustvarjalna delavnica v delovni terapiji;
SOBOTA ob 10. uri: druženje s skupino Nazaret;
SREDA, 8. 5. 2013, ob 9. uri: vrtec na obisku;
TOREK, 14. 5. 2013, ob 15. uri: Pa kol'kr' tolk' v Jožefovi dvorani;
SREDA, 15. 5. 2013, ob 9. uri: romanje stanovalcev na Rakovnik;
ČETRTEK, 16. 5. 2013, ob 9. uri: stanovalci pripovedujejo v vrtcu;
NEDELJA, 22. 9. 2013, ob 15. uri: sv. maša v cerkvi-Dan služenja;
SREDA, 29. 5. 2013, bralna urica s knjižničarko;
ČETRTEK, 26. 9. 2013, ob 20. uri: predavanje v Jožefovi dvorani;
PETEK, 27. 9. 2013, ob 15. uri: praznovanje rojstnih dni;
PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

ZAHVALA

Iskrena hvala osebju in vodstvu Doma Marije in Marte. Naša mama je v njem bivala 12 let. Čeprav je bil odhod od doma težak, nam je kmalu povedala, da je to njen novi dom. Ko smo jo obiskovali, smo videli trud sester in vseh sodelavcev, ampak mislili smo, da je to samo njihova služba. Ko pa smo bili zadnje ure z mamo, smo spoznali, da ni bilo samo to. Našo mamo so vsi imeli tudi zelo radi. To se je videlo v vsem njihovem delu. Hvala za vso ljubezen, ki ste jo dali naši mami.

Pavla Vochl in Peter Rupnik

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

KRISTINA ROBAVS
STANISLAV MEDVEŠČEK
ROZALIJA RUPNIK
IVANA ČERNE
ANA ŽABJEK
JERAJ FRANČIŠEK

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

V tekstu podčrtaj vsa drevesa /samo v vodoravnih vrstah/

ritisamnorehtuvzgm
tivrbaomlipavgaber
artkostanjitjavorlojev
borismrekatkmacesen

SMEJALNICA

DEBELOST

Srečata se prijatelja, debel in suh. Pa je debeli začel zbadati prijatelja:
»Ko te pogledam, bi lahko rekel, da v Sloveniji vlada lakota.« »Ko pa jaz pogledam tebe, bi lahko rekel, da si za lakoto kriv prav ti.«

ZAVAROVANJE

»Dragi, kaj ti ne misliš skleniti življenjskega zavarovanja?« »Tega pa ne! Moj znanec že trideset let plačuje, pa še vedno ni umrl!« »Morda boš imel pa ti več sreče!«

KRIŽANKA

Policist je reševal križanko in vprašal kolega: »Ali poznaš kakšno besedo, ki se začne z R in se prav tako s črko R konča?«

»Krava.«

»Saj se vendar ne začne in ne konča na R

»Kako da ne? Začne se z rogovi, konča pa z repom.«

Zbrala M. Č.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.